

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

19. Quid hac dere scribat S. Augustinus. ibid.q.5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

ficenim Isaac natus esset anno vitæ Abrahami 160. Atqui idem Isaac, quadragenarius viuo adhuc Abrahamo Rebeccam dedit uxorem. Gen. 24. Vixisset ergo Abrahamus annos 200. & amplius, contra sacram paginam, qua anni vitæ Abrahami 175, notantur. Gen. 25. v. 7.

QVÆSTIO V.

Quid hac de re scribat S. Augustinus.

Quest. 25, in Genesin sic scribit: Quomodo accipiendum sit, quod cum esset Thare pater Abrahamæ annorum 70 genuit Abraham, & postea cū suis omnibus, mansit in Charran, & vixit annos 205, in Charran, & mortuus est. Et dixit Dominus ad Abraham ut exiret de Charran, & exiit inde cum esset idem Abraham 75. annorum: nisi quia per recapitulationem, ostenditur viuo Thare locutum esse Dominum, & Abraham viuo patre suo, secundum præceptū Domini exiisse de Charran cum esset 75. annorum, centesimo & quadagesimo & quinto anno vitæ patris sui, si dies vitæ patris sui anni 205. fuerint, ut ideo scriptum sit, fuerunt anni vitæ Thare 205. in Charran: quia ibi compleuit oēs annos totius vitæ suæ. Soluitur ergo quæstio, per recapitulationem, quæ indissolubilis remaneret, si post mortem Thare acciperemus locutum esse Dominum ad Abraham, ut exiret de Charran, quia non poterat esse adhuc annorum 75. cum pater eius iam mortuus esset, qui eum 70. ætatis suæ anno genuerat, ut Abraham post mortem Patris sui annorum esset 135. si omnes anni patris eius 205. fuerunt. Recapitulatio itaque ista, si aduertatur in Scripturis, multas quæstiones soluit, quæ indissolubiles videri possint, secundum etiam superiorum quæstionum expositionem per eandem recapitulationem factā. Quamquam & aliter ista quæstio à quibusdam soluitur, ex illo computati annos ætatis Abrahamæ, ex quo liberatus est ex igne Chaldaeorum, in quem missus est, ut atderet, quia eundem ignem superstitione Chaldaeorum colere noluit. Liberatus inde, et si in Scripturis non legitur, Iudaica tamen narratione traditur.

*Doctrina
S. Augustini.*

*1. Solutio
per recapitulationem.*

2. Solutio.

Potest & sic solui: quoniam Scriptura quæ dixit: cum esset Thare annorum 70. genuit Abraham & Nachor, & Aran, non utique hoc intelligi voluit, quia eodem anno ætatis suæ omnes tres genuit, sed ex quo anno generare cæpit, eum annū commemoravit Scriptura. Fieri autem potest, ut posterior generatus sit Abraham sed merito excellentiæ, quæ in Scripturis valde commendatur, prior fuerit nominatus, sicut Propheta priorē nominavit minorē: *Iacob dilexi, Esau autē odio habui*, & in Paralipomenon cū sit quartus ordine nascēdi Iudas, prior est nominatus, à quo Iudaicæ genti nomen est datum, propter tribum regiā. Commodius autem plures exitus inveniuntur, quibus quæstiones difficiles dissoluntur. Consideranda sanè est narratio Stephani de hac re, cui magis harū expositionū non repugnet. Et illud quidem cogit, ut non sicut narrari videtur in Genesi post.

post mortem Thare locutus sit Deus ad Abraham, vt exiret de cognatione sua & de domo patris sui: sed cum esset in Mesopotamia, priusquam habitaret in Charran, iam vtique egressus de terra Chaldæorū, vt in illo itinere intelligatur ei locutus Deus. Sed quod Stephanus postea sic narrat: *tunc egressus Abraham de terra Chaldæorum, habitauit in Charran, & inde postquam mortuus est pater eius, collocauit eum in terra hac*, non paruus affert angustias huic expositioni, quæ fit per recapitulationem. Videtur enim habuisse imperium Domini, quo ei fuerat locutus, in itinere Mesopotamiæ egresso, de terra Chaldæorum & eunti in Charran, & hoc imperium post mortem patris sui obedienter implēsse, cum dicitur, *& habitauit in Charran: & inde postquam mortuus est pater eius collocauit eum in terra hac*. Ac per hoc manet quæstio. Si 75. annorum (sicut euidenter Scriptura Genesios loquitur) fuit, quando egressus est de Charran, quomodo potest esse hoc verum, nisi fortè quod ait Stephanus: *tunc Abraham egressus est de terra Chaldæorum, & habitauit in Charran*, non sic accipiatur, tunc egressus est, postquam locutus est Dominus: iam enim erat in Mesopotamia, sicut supra dictum est, quando illud audiuit à Domino, sed ipsam regulam recapitulationis contextere voluit Stephanus, & simul dicere, vnde egressus, vbi habitauerit, cum ait: *tunc Abraham egressus est de terra Chaldæorum & habitauit in Charran*. In medio autem, id est, inter egressum de terra Chaldæorum & habitationem in Charran, locutus est ei Deus. Postea verò, quod adiungit Stephanus: *& inde postquam mortuus est pater eius collocauit eum in terra hac*, intuentum est, quia non dixit, & postquam mortuus est pater eius, egressus est de Charran: sed inde collocauit eum in terra hac, vt post habitationem in Charran, collocaretur in terra Chanaan, non post mortem patris egressus, sed post mortem patris collocatus in terra Chanaan, vt ordo verborum sit: habitauit in Charran, & inde collocauit eum in terra hac, postquam mortuus est pater eius, vt tunc intelligamus collocatum vel constitutum Abraham in terra Chanaan, quando illic eum nepotem suscepit, cuius vniuersum semen, illic fuerat regnaturum, ex promissione Dei hæreditate donata. Nam ex ipso Abraham natus est Ismael de Agar, nati & alij ex Cethura, ad quos terra illius non pertinet hæreditas, & ex Isaac natus est Esau, qui similiter ab illa hæreditate alienatus est. Et Iacob autem filio Isaac, quotquot filij nati sunt, id est, vniuersum semen eius ad illam hæreditatem pertinuit. Sic ergo collocatus, & constitutus est in illa terra Abraham, quoniam vixit vsque ad natiuitatem Iacob. Si re ad intelligitur, soluta quæstio est, secundum capitulationem, quamuis & aliæ solutiones non sint contemnendæ.

2. Hæc ibi S. Augustinus, qui eadem alijs verbis inculcat lib. 16. de ciuit. cap. 15. omiſſa ſecūda ſolutione, & hæc ſub ſinem capituli addit. Intelligendū eſt igitur,

igitur locutum Deum fuisse cum Abraham, cum esset in Mesopotamia, priusquam habitaret in Charra, sed eum in Charra peruenisse, cum patre retento apud se præcepto Dei, & inde exisse, septuagesimo & quinto suo, patris autem 145. anno. Collocationem verò eius in terra Chanaan, non profectioem de Charra, post mortem patris eius factam esse dixit, quia iam mortuus erat pater eius quando emit terram, cuius ibi iam suæ rei cœpit esse possessor. Quod autem iam in Mesopotamia constituto, hoc est, iam egresso de terra Chaldeorum dixit Deus, *exi de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui*, non ut corpus inde eijceret, quod iam fecerat sed ut animam euelleret, dicitur, Non enim exierat inde animo, si spe & desiderio redeundi tenebatur, quæ spes & desiderium Deo iubente ac iuuante, & illo obediente fuerat amputanda. Non sanè incredibiliter existimatur cum postea secutus est Nachor patrem suum, tunc Abraham præceptum Domini impleuisse, ut cum Sara coniuge sua, & Loth filio fratris sui exiret de Charra hæc ibi.

3. Huc etiam spectant, quæ idem S. Doctor habet cap. 16. eiusdem libri, dum sic scribit: sed intelligendum est, quod eodem anno facta sunt omnia, & Dei promissio antequam in Charra habitaret Abraham, & in Charra habitatio eius, & inde profectio, non solum quia Eusebius in Chronieis, ab anno huius promissionis computat, & ostendit, post quadringentos & triginta annos exitum esse de Aegypto, quando lex data est, verum etiam quia id commemorat Apostolus Paulus Faet Vincentius lib. 1. Spec. hist. cap. 104. Abraham, inquit, cum esset annorum circiter 75. ad imperium Domini relicta patria & gente, acceptaq; promissione seminis & terra possidenda venit in terram Chanaan. Et clarius lib. 2. cap. 6.

4. Ex ijs, quæ hæc tenus ex S. Augustino retuli, patet primo, eum q. 25. in Gen. & illo cap. 15. lib. 16. de Ciuit. inquirere, quomodo sacra scriptura intelligatur dum ait, Thare dum esset 70. annorum genuisse Abraham, & Nachor, & Aran: Thare vixisse annos 205. & paulo post, nartet Abraham fuisse 75. annorum. 2. huius nodi tres afferri solutiones, primam per recapitulationem, secundam per traditionem, tertiam sine recapitulatione & traditione. Duæ priores explicationes referunt a brahæ natalem ad annum 70. Thare, postrema ad centesimum trigessimum. Duæ priores moriente Thare tribuunt Abrahamo annos vitæ 135. vltima 75. Pater tertio, non esse abs re, si ad euadendas difficultates questionum angustias, varijs modis vtamur. Commodius, inquit, plures exitus inueniuntur, quibus quæstiones difficiles dissoluuntur. Quarto. Consideranda esse, quæ A. & 7. narrat S. Stephanus, & videndum cuiam harum trium explicationum minus repugnet. Quinto, cum prolixius verba S. Stephani ad primam solutionem retulisset, addidisse in fine q. 25. alias solutiones non esse contemnendas. Vnde colligo hanc quæstionem, non esse absolutè à S. Augustino definitam. Nec mirum: in

M

libris

Corollarium

1.

2.

3.

4.

5.

libris enim Quæstion. licet aliqua ita tractarit, vt soluta & exposita iudicari possint, ideo tamen Quæstionum libros, sic appellare voluit, quia ea qua ibi disputantur, magis quærenda proposuit, quam quæ sita dissoluit, vt ipse notat li. 2. Retr. c. 55. Neque etiam rem absoluisse videtur illo c. 23. de Ciuit. cum ibi duas ponat solutiones, & neutram refellat. Liberum igitur lectori relinquit, quâ quisq; mallet interpretationem sequi. *Sextid.* S. Augustinum plus quidem operæ posuisse, vt declararet quomodo pacto ea sententia defendi possit, quæ ortum Abrahamæ ad annum 70. Thare signandum putat: non tamen probare, sed supponere tantum, Abrahamum illo anno natum fuisse. Siquidem tertiam, quam affert solutionem, admonet non esse contemnendam, cuius tamen non meminit illo libro 16. Ciuit. quia forte nullam aut exiguam habet difficultatem vt Petrus fatetur, & infra dicam.

7 *Septimid.* Quædam, quæ ad explicationem primæ solutionis à S. Augustino afferuntur, non carere notabili difficultate. *Primid.* enim, iuxta eam vix defendi potest, quomodo Ischa eadem sit, cum Sara, filia Aran, vxore Abrahamæ, quod tamen cum alijs plurimis docet S. Augustinus lib. 22. contra Faustum c. 35. & alibi. *Secundid.*, quod ait primam Abrahamæ vocationem de qua loquitur S. Stephanus non esse factam in Chaldæa, sed in itinere, quo Abraham in Charan veniebat; alij plerique negant. *Tertid.* quod asserit translationem suæ vt loquitur collocationem Abrahami in Chanaan, non fuisse profectioem ex Charris; sed tunc à Deo in terra promissionis collocatum quando ei natus est nepos Iacob, communiter maximè à recentioribus refutatur, qui tamen in hisce tribus punctis, nempe de vocatione Abrahamæ, vxore eius, & translatione in Chananitidem non absolute S. Augustini auctoritatem deserunt, sed solum ex hypothesi, si nimirum primam illam quæstionis solutionem propugnaret S. Augustinus; quod non facit: proponit quidem, sed alias etiam non contemnendas esse fatetur. *Octauo.* Si iuxta solutionem tertiam Thare non ante annum vitæ suæ septuagesimum tres illos filios, quorum meminit Scriptura generare cæpit, & minimus, aut saltem secundus natus fuit Abraham, dici poterit Abrahamus anno 75. ætatis suæ à Chaldæa diuino monitu Charras venisse cum parente suo, & vsq; ad eius obitum ibi habitasse, inde eodem anno, aut vi primæ vocationis, aut certè iterum à Deo monitum se in Chananitidem transtulisse.

9 cum necdum haberet filium. *Nono* valde dubium esse, si non falsum, quod aliqui proferunt, nempe Abrahamum viuo adhuc parente, corpore quidem Deo paruiffe, postea verò animo, cum scilicet nulla eum ad reuifendas ædes paternas causa sollicitabat. Hoc enim non satis congruere videtur, cum prompta Abrahamæ obedientia. Nam sicut filium immolare iussus, sine mora de nocte surgens diuino mandato quantumuis arduo obsequi studuit, Gen. 22. v. 3. ita credibile est, Deo imperanti vt exiret, de terra, domo, cognatione sua, statim corpore

corpore & animo obtemperasse, eodemque anno, quo ei facta est prima promissio, venisse Charran, & inde in terram Chanaan. *Decimo*, ex sententia S. Augustini, quærendos quidem esse plures exitus, è difficilium quæstionum perplexitate, sed non plures exitus Abrahami de Charan.

QVÆSTIO VI.

Quando Deus Abrahamum Charris in Chananitidem transtulerit.

1. **I**D post mortem Tharæ accidisse testatur S. Stephanus Act. 7. v. 4. quod nemo scriptorum Christianorum in dubium vocare potest. An vero id factum fuerit, quādo primum in Chananitidem sese Charris contulit Abraham, ut narratur Gen. 12. in quæstione versatur. Sunt enim, qui negant Moysen illo capite 12. mentionem huius translationis fecisse; Abrahamum quidem annos 75. natum, à Deo vocatum in Chananitidem venisse fatentur, sed inde post 60. annos sub Thare obitum Mesopotamiam repetisse volunt, siue ut parentis funus curaret, siue ut hæreditatem cerneret, ac tandem inde translatum à Deo in Chanaanæ permansisse. Ita Cornelius Gen. 12. v. 4. & Petavius lib. 9. cap. 17. ex eorum mente, qui annum Thare 70. Natali Abrahamæ dedicant. Et probatur hæc opinio, quia S. Stephanus ubi Latinus habet, *transtulit*, scripsit *μετακίσει*, id est, firmiter collocavit, ut ipsi interpretantur. Abrahamum autem ante mortem parentis, non putant in Chanaanæ firmiter collocatum fuisse. Taceo explicationem quam affert S. Augustinus, nempe Abrahamum à Deo in terra Chanaan firmiter collocatum, quando natus est Iacob, Abrahamæ nepos.

*Status
quæstionis.
1. Opinio.*

2. Alij verò contendunt tunc à Deo Abrahamum in Palæstinam translatum, quando ex Haran in Sichem venit, ut narratur Gen. 12. quam Chronographiam sequuntur ij, qui ad annum 130. Thare, ortum Abrahamæ differunt, & migrationes Abrahamæ ex Haran, ab aduersarijs sine necessitate multiplicari putant, & sine efficaci ratione natalem Abrahamæ ad annum 70. Thare referri. Hinc Bonferrius Gen. 11. vers. 26. ait *μετακίσει* idem esse ac efficere, ut quis habitationem & domicilium mutet: quod non fecit Abraham, cum iam 60. annos habitasset in Chanaan, & tantum conficiendi negotij causa animo mox in Chanaan reuertendi in Charan abiisset. *Quis enim, inquit, dicat eum, qui fixum in Belgio domicilium habet. si Parisios negotij causa profectus fuerit, inde mox negotio confecto reuersurus, cum reuersus domum fuerit, mutasse habitationem & domicilium?* Addit Sanctius in cap. 7. Act. num. 10. translationem siue secundam, quam aliqui excogitant Abrahami ex Haran profectionem, dici

2. Opinio.